

De groene invasie

Kent u de term invasieve exoot? Het klinkt als een nare aandoening en dat is het ook een beetje. Het zijn planten of dieren die hier niet thuishoren en door de een of ander met al of niet goede bedoelingen meegebracht, soms van vakantie, en nu hier in Nederland. Je krijgt dan onbekende dieren die geen vijanden hebben en die dus steeds meer en meer worden waardoor andere dieren uitsterven. Bijvoorbeeld de beruchte halsbandparkiet in de regio Amsterdam. Het zijn vogeltjes uit een volièrre binnenshuis. Zij maken een afschuwelijk geluid en veel kapot. Het zijn een soort mini papegaaitjes die in parken herrie zitten te maken en wasrekjes opeten en balkonranden aanvallen.

Zo is er ook onkruid dat van ver komt en de planten die hier horen naar de knoppen helpen. Onkruid dat niet weggaat. Bij invasie dacht u waarschijnlijk aan oorlogsverhalen. De invasie werd met ongeduld afgewacht en was er eerder hier dan in de rest van Nederland. Maar de invasie waar ik het nu over heb, is onze groenten overvloed. Met name de courgettes.

Volgens mij zijn het geen exoten, uit verre landen, maar de naam is Frans. Ik herinner me niet dat we ze vroeger in de tuin hadden. De eerste keer dat ik ze at was in Zuid-Frankrijk en ik maakte het klaar als komkommer en ik dacht, 'die arme Fransen die eten toch wel heel droge komkommers.' Inmiddels weten wij allen van de hoed en de rand en eten courgettesoep, gebakken, gevulde, gestoofde -verzin het maar- courgettes.

Nu hebben de courgettes een eigenschap die ik ingewikkeld vind. Ze kunnen zich verstoppen onder de grote bladeren van de plant en het zijn er altijd meteen heel veel.

Vandaar de invasie. Ieder jaar voer ik de 'strijd' met de courgettes. Hoe verwerk ik ze ordentelijk en wie geef ik er een. Want niet ieder is liefhebber.

Op dit moment zitten we midden in de courgette invasie. Iedere dag wel drie of vier. Ik heb al heel wat creatieve ideetjes over het verwerken. Want een courgette is net een kameleon

qua smaak. Je kunt hem met Franse kruiden maken of Italiaanse, maar ook met kerrie bij een Indisch gerecht. Al dat eten dat nu uit onze tuin komt, moet gegeten, gedeeld worden of verwerkt en in onze wat klein uitgevallen diepvries.

Onze kinderen delen mee in de vreugde.

Het doet me af en toe denken aan de wonderbare spijziging.

We vierden Avondmaal in Zorgcentrum Heereveld en we lezen Johannes 6:1-15. Jezus ontdekt onder het bidden, dat de menigte honger heeft. Had Hij zijn ogen misschien open? In ieder geval zijn hart. Er komt een leuke discussie met

discipelen die zeggen, 'we hebben niet genoeg of we hebben wel iets, die vissen en broden, maar daar kunnen we met zo'n gezelschap niets mee.'

En dan onder Jezus leiding lekker eten en delen, op het groene gras en er blijven manden vol over. Dan is de aarde goed! Daar moet ik vaak aan denken als ik met manden vol courgettes naar huis ga, een wonderlijke, wonderbare vermenigvuldiging vind ik het, die groene invasie.

Ds. Agnes Hana